

de ce?

De ce nu-mi amintesc culoarea ochilor? Ușor chipul... văd sprâncenele încruntate și alunița de pe fund. Retrăiesc vizual momentul primei întâlniri și acustic momentul despărțirii. Poveste veche, de zeci de ani, cu multiple ecouri craniene. Aseară am îndesat două-trei beri în creier în speranța activării unui neuron rătăcit pe plaja aia. Am un oval al feței, un contur al buzelor, nasul băgăcios, replicile acide, lacrimile necazului, tensiunea crescândă, pilule de dimineața / seară și cine mai știe când. Și finalul, o arie terminată brusc, chirurgical, fără logică, „You’re out!”, fala momentului, puterea divină, lucrul bine făcut, lupta de clasă masculină și regretul de dimineață... s-a dus! Am rămas cu craniul ăsta fără ochi, care mă tot sâcăie din când în când. Măsea de-ar fi și tot ar fi mai bine, dar are nume, chip și o poveste comună. „Te miști odată?!!!” strigă la mine claxonul din spate. „Da, mă! Mă mișc!” Gesticulez nervos, bag în viteză, accelerez și îi las ochii la semafor pentru a nu știu câta oară.

Cluj-Napoca, 2017

ALEXANDRU PATACHI

POVESTIRI
CU SI DESPRE
BERE

crizoteca

